

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταχτος παρασηματισθὲν διὰ τὴν πύδρασιν τοῦ ἄορ. ἐβάσταξα. Ὁ τύπ. ἀβαστηξιά ἔχει τὸ ἡ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἄορ. ἐβαστηξα τοῦ βασιῶ.

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ περιμένῃ, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία ἐνθ' ἄν.: Δὲν περιμένει, τὸν ἔχει πιᾶσει ἀβασταξιά! Κυκλ. Ἐχει μιὰ ἀβασταγιά ποῦ δὲν ἐγγεῖται! αὐτόθ.

ἀβάσταχτος ἐπίθ. ἀβάστακτος Κίμωλ. ἀβάστακτος κοιν. ἀβάσταχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀβάστηχτους Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) ἀβάσταγος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀβάσταγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. κ.ά.) ἀβάσταγος Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. ἀναβάσταγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) κ.ά. ἀνεβάσταγος Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Δημητσάν. Λακων. Λάστ. Μάν. κ.ά.) ἀνιβάσταγος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνιβάσταγος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάστακτος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βασιάζω = ὃν δὲν δύναται τις νὰ βαστάσῃ ἢ νὰ φέρῃ. Τὸ ἡ τοῦ τύπ. ἀβάστηχτους κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐβαστήχτηκα ἄορ. τοῦ βασιτεύμαι παρὰ τὸ βασιῶ, ὅπερ ἄλλως ἐπέδρασε καὶ εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν. Τὸ ἀβάσταγος ἐκ τοῦ βασιῶ-βασιτεύμαι ἤδη μεσν. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 198 κέξ. Περὶ τῶν τύπ. ἀνα-ἀνεβάσταγος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, συνήθως ἔνεκα τοῦ βάρους τοῦ πολλαχ.: Ἀβάσταχο εἶναι πρὸς τὸ ροῦχο (ἐνδυμα χειμερινὸν ἐν ὥρᾳ ἔαρος) Ἀθῆν. Νεκρὸς ἀβάσταχτος Κρήτ. Ἐβαλὶς τ' ἀλόγ' φόρτουμα ἀβάσταχτον Ἡπ. (Ἰωάνν.) β) Ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ὀχληρὸς, ἀνυπόφορος Ζάκ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Σουδεν. Φεν.) κ.ά.: Τὰ ὅσα ἔχω παθῆμένα εἶναι ἀβάσταχτα (ἦτοι τὰ βάσανά μου εἶναι τοσαῦτα, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὰ ὑποφέρῃ) Κρήτ. Ἀβάσταχτος καμὸς εἶναι τοῦτος! (καμὸς = καημὸς, λύπη) Ἀπύρανθ. Βάσανα ἀβάσταχτα! Ἀδριανούπ. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, ἀνυπόμονος, ἀκράτητος, ὀρμητικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀβάσταχτος ἄνθρωπος, ἀβάσταχτη γυναῖκα, ἀβάσταχο κορίτσι-παιδί κττ. Τὶ ἀβάσταγος ποῦ εἶσαι, καημένε, δὲ βασιτεύσαι λιγάκι! κοιν. Ἀνιβάσταξ ῥ' ναῖκα Αἰτωλ. Ἀλονγου-μπλάρ' ἀβάσταγον (μπλάρ' = μουλάρι) Ζαγόρ. Ἀβάσταγα ὄρνια ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 34 || Φρ. Τὸν ἀβάσταγο ἔχω (δὲν κάμνω ὑπομονήν, δὲν περιμένω, κατὰ προσωποποίησιν τῆς λ. οὐσιαστικῶς λαμβανομένης) ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 94. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Βίον Νεῖλου νεωτ. P.G. 120, 156B «καθάπερ γὰρ ξυστήρα αὐτὸν εἶχεν ἢ ἄλλο τι ἐργαλεῖον πρὸς τοὺς ἀβαστάγους καὶ ἀνυπομονήτους». δ) Εὐερέθιστος, ὀξύθυμος Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) κ.ά.: Ἐν' ἀβάσταος τῶαι δέρνει τὰ παιδικιά του Κύπρ. Μὲ γιὰ τίποτε θυμῶν-νει, ἐν' τέλεια ἀβάσταος ἄδρωπος αὐτόθ. ε) Ὁ μὴ ἀντέχων εἰς τὰς θλίψεις, ὀλιγόψυχος Κύπρ. κ.ά.: Εἶσαι πολλὰ ἀβάσταος, πρέπει νὰ ὄῃς τῶαι νάκ-κον ὑπομονήν (νάκ-κον = ὀλίγον) Κύπρ. 2) Ὅν δὲν ἐφόρεσέ τις, ἐπὶ ἐνδυμάτων Μακεδ.: Ἀβάστηχτου ν' ἀπουμείν' τοῦ φουστάν' σ'! (ἀρά, ἦτοι νὰ μὴ προφθάσῃς νὰ τὸ φορέσῃς, νὰ ἀποθάνῃς προτοῦ τὸ φορέσῃς). Συνών. ἀφόρετος. 3) Ὁ μὴ ἀντέχων, ὁ μὴ βαστῶν, πρόσκαιρος, φθαρτὸς Ἀθῆν. Κίμωλ. Κρήτ. κ.ά.: Τὰ ροῦχα ἀπάνω του εἶναι ἀβάσταχτα (φθείρονται τάχιστα) Ἀθῆν.

Τὸ Μανιάτικο εἶναι ἀβάστακτο (τὸ ἐκ βάμβακος Μάνης κατασκευαζόμενον νῆμα θραύεται εὐκόλως κατὰ τὴν ὕφανσιν) Κίμωλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον Ἀβάσταγος καὶ ὡς ἐπών. Ζάκ. Κεφαλλ. Πβ. καὶ τὸ μεσν. ἐπών. Ἀβάστακτος.

ἀβαίτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τῆς μετοχ. βαίτε τοῦ ρ. βοῦ = κλαίω, πβ. Ἡσύχ. «ἄβακτον» τὸ μὴ μακαριστόν, ἦτοι χωρὶς μακαρίαν καὶ κλαυθμούς. Διὰ τὸ ἀρχ. συμφωνικὸν σύμπλεγμα κτ ἴσον τῷ νεωτ. τ τῆς Τσακων. πβ. τὰ ὅμοια δάκτυλος-δάτυλε, διαλεκτός-διαλεφέ, νύκτα-νιούτα (ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξικ.)

Ἐκεῖνος, δι' ὃν δὲν ἔκλαυσέ τις, ὁ ἄκλαυστος: Ἀβαίτε ἐπανάττε ἴαν ξενικεῖα (ἄκλαυστος ἀπέθανε εἰς τὴν ξενιτείαν).

ἀβάτεντος ἐπίθ. Κάλυμν. Κυκλ. Παξ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) κ.ά. ἀβάτιφτους Ἡπ. Μακεδ. (Σισιάν.) Στερελλ. κ.ά. ἀβάτεντε Τσακων. ἀάτεντος Κάρπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατεύω.

1) Ὁ μὴ βατευθεὶς, ἀνόχευτος, ἐπὶ ζώων Ἡπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κυκλ. Μακεδ. (Σισιάν.) Νάξ. (Γαλανάδ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. Τσακων. κ.ά.: Οἱ γίδες εἰν' ἀβάτεντες Παξ. Ἐπόμεινεν ἀάτεντον τὸ μάρωπον (ἀμνὰς μονοετής) Κάρπ. Γάττα ἀβάτιφτη Ἡπ. Ζῶον ἀβάτιφτου αὐτόθ. Ἀ χίμαιρε ἐγὶ ἀβάτεντε (ἢ αἰξ εἶναι ἀβ.) Τσακων. β) Ὁ μὴ ἐκ βατεύσεως προελθὼν Κάλυμν. Κυκλ. Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. κ.ά.: Ἀβγὸ ἀβάτεντο (τὸ μὴ ἔχον σπέρμα, ἄγονον) Κάλυμν. Κυκλ. Λακων. Ὀλυμπ. κ.ά.: Ἀβγὸ ἀβάτιφτου Στερελλ. 2) Μεταφ. ὑγίης, ἀβλαβῆς Κάρπ.: Σάν τ' ἀχολον περιστέρε ἀάτεντος.

ἀβατος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἄβατους Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισιάν.) κ.ά. ἄβατε Τσακων. ἀνάβατος Λεξ. Λάουνδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβατος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάβατος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ βατός, ἀδιάβατος, ἀπάτητος Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισιάν.) Τσακων. κ.ά.: Αὐτοῦ εἶνι τόπους ἄβατους Ἡπ. Ἀβατα β'νὰ Θεσσ. Τοῦ ποντάμ' εἶνι ἄβατου Σισιάν. Ἐβριζίν πονλύ, οἱ στράτις εἶνι ἄβατις αὐτόθ. Ἀπὸ τὰ περ' σὰ ὕβατα ὁ ποταμὸς ἐγὶ ἄβατε (ἀπὸ τὰ πολλὰ ὕδατα ὁ ποταμὸς εἶναι ἀδιάβατος) Τσακων. β) Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, δύσκολος εἰς προσέγγισιν Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Λάουνδ.: Σπήλαιον ἄβατο (διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῷ ὕδατα) Λακων. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβατος Ἰκαρ. Λακων. Ἀνάβατος Χίος. 2) Ἀπειρος, ἀπέραντος Ἡπ. Ἡδη παρ' Ἡσυχ. «ἄβατον» ἀδιόδευτον, ἀπέραντον.

ἀβατσινάριστος ἐπίθ. Παξ. ἀβετσινάριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατσινάρω.

Ὁ μὴ βατσιναρισμένος, ὁ μὴ ἐμβολιασμένος διὰ δαμαλίδος.

ἀβατσίνναςτος ἐπίθ. Κυκλ. ἀβατσίν-νναςτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀματσίν-νναςτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατσινιάζω.

Ὁ μὴ ἐμβολιασμένος διὰ δαμαλίδος, ἀνεμβολίαστος ἐνθ' ἄν.: Πέθανε τὸ παιδί ἀπὸ βλογιά, γιὰτ' ἦταν ἀβατσίνωτο στο Κυκλ.

άβατσίνωτος ἐπίθ. ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βατσινώνω.

Ἀβατσίνιαστος, ὁ ἰδ.

άβαφτισιὰ ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. βάφτισι.

Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις βαπτισμένος, ἔλλειψις βαπτίσματος: Φρ. Αὐτὸ τὸ σπῖτι τὸ δέρνει ἀβαφτισιὰ (ἦτοι ἀφίνουν τὰ τέκνα των νὰ μεγαλώνουν ἀβάπτιστα).

άβάφτιστος ἐπίθ. ἀβάπτιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀβάπτιστους Μακεδ. ἀβάφτιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀβάφτιστους Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ. ἀβάφ'τιστους Λέσβ. Μακεδ. (Βογατσ.) ἀάφτιστος Κάρπ. ἀδάφτιστος Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. ἀγιάφτιστος Σίφν. ἀβάφκιστε Τσακων. ἀβάπτιγος Πόντ. (Σάντ.) ἀβάφτιγος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀβάφ'τγους Ἡπ. Σάμ. κ. ἄ. ἀβάφτιος Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀβάπτιστος δηλοῦντος μὲν τὸν μὴ βυθισθέντα ἢ βαπτισθέντα ἐν ὑγρῷ, προσλαβόντος δὲ ἀπὸ τῶν Χριστιανικῶν χρόνων τὴν σημ., ἣν ἔχει σήμερον. Οἱ τύπ. ἀβάπτιστος καὶ ἀβάπτιγος μετὰ τοῦ συμφωνικοῦ συμπλέγματος πτ λέγονται κατ' ἐπίδρασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης.

1) Ὁ μὴ βαπτισθεὶς συμφώνως πρὸς τὸ δόγμα καὶ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς ἐκκλησίας διὰ τριττῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως εἰς τὸ ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας ἐν τῇ ὀνόματι τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Τὸ παιδί εἶναι ἀβάφτιστο. Τό'χει ἀκόμη ἀβάφτιγο τὸ μωρὸ κοιν. Τὸ μωρὸ ἀβάφτιγο ἐν' ἀκόμηνο (ἀκόμη) Ὁφ. Τὸ μισοῦλλι ἐπενάτζε ἀβάφκιστε (τὸ μικρὸν ἀπέθανεν ἀβάπτιστον) Τσακων. || Παροιμ. φρ. Ἀάφτιστο παιὶ κλαψοῦρες ἔχει (ταύτην λέγει ὁ θέλων νὰ προτρέψῃ τινὰ νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδί του) Κάρπ. || Γνωμ. Ἀβάφτιστον κόκκαλον ᾽ς τὸν παράδεισον ᾽κὶ πάγει (ὅτι ὁ ἀλλοθρησκός, καὶ μάλιστα ὁ Τοῦρκος, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀγαθός, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον, ὅπως ἐννοεῖται οὗτος κατὰ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν) Οἰν. Ἀβάφτιστον ἄνθρωπον μουρτάρτς ἐν' (ὁ ἀβάφτιστος ἄνθρωπος εἶναι ἀκάθαρτος καὶ μιαιρός. Ἐπὶ ἀλλοθρήσκου καὶ κυρίως τοῦ Μωαμεθανοῦ) Τραπ. || Ἄσμ.

Γιὰτ' εἶν' Τοῦρκους ἀβάφτιστους κ' ἰού'σι βαπτισμένους Μακεδ. β) Ἀπιστος, ἀσεβής, κυρίως ἐπὶ Μωαμεθανοῦ σύννηθ.: Εἶν' ἀβάφτιστος, δὲν πιστεύει τίποτα. Τί περιμένεις ἀπ' αὐτόν, εἶν' ἀβάφτιστος, ἀμύρωτος! 2) Μεταφ. σκληρός, ἀδικός, κακὸς σύννηθ.: Εἶνι ἀβάφτιστους, δὲν ἔχ' λάδ' ἀπάνου του Ἡπ. Τὸν παρακαλέσαμε νὰ κάνῃ μιὰ βοήθεια γιὰ τὴν ὀρφανὴ καὶ αὐτουνοῦ ἡ ψυχὴ δὲ ράγισε, γιὰτ' εἶν' ἀβάφτιστος Σῦρ. Τέλεια ἀβάφτιστος! Κύπρ. Βρὲ ἀβάφτιστε! (ὕβριστικῶς) Πελοπν. (Λακων.) Οὐ ἀβάφ'τγους! Ἡπ. Συνών. ἀλάδωτος. 3) Φιλάργυρος Σῦρ.: Εἶν' ἀβάφτιστος, πεντάρα δὲν τοῦ παίρνεις ἀπ' τὰ χέρια του.

άβαφτιος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σῦρος κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ. ἄβαφτους Μακεδ. (Βογατσ.)

κ. ἄ. ἄβαφτε Τσακων. ἄβαφος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Τρίκκ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἄδαφος Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἄβαπτος κυριολεκτοῦμένου ἐπὶ μετάλλου μὴ βυθιζομένου εἰς ψυχρὸν ὕδωρ πρὸς σκλήρυνσιν, ὑποστάντος δὲ σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν διὰ τὸ νεώτ. ρ. βάφτω. Ὁ τύπ. ἄβαφος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βάφω λεγόμενου ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ βάφτω καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἄδαφος παρὰ τὸν τύπ. δάφω.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐν καταστάσει πυρακτώσεως εἰς ὕδωρ ψυχρὸν πρὸς ἀποσκλήρυνσιν, ἀστόμωτος, ἐπὶ σιδηροῦ αἰχμηροῦ ὀργάνου Εὐβ. (Κονίστρ.) Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. Τσακων. κ. ἄ.: Δὲν εἶναι καλὰ βαμμένο τὸ τσικούρι, ᾽πόμεινε ἄβαφο Κονίστρ. Ἀξίνα ἄβαφτη Σῦρ. Σίδερε ἄβαφτε Τσακων. 2) Ὁ μὴ βαφεὶς, ἀχρωμάτιστος Ἀθῆν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Τρίκκ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ. ἄ.: Ἡ δόλια ἐπόμεινε ἄβαφη Κρήτ. Τὸ παννὶ ἐπόμεινε ἄβαφο αὐτόθ. Ἀβγά ἄβαφα Παξ. κ. ἄ. Ὠβὰ ἄβαφα Χαλδ. Ἀβαφο ἐπόμεινε τὸ μαλλι Ὁφ. Τὸ μαλλὶν ἄβαφτον ἐν' Τραπ. Ἀδαφα μαλλιά Σύμ. Ἐρζα ἄβαφα (ἔρζα = ἔρια) Τσακων. Ἀβαφον δάλ' φορεῖ Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

άβαχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβαχτους Μακεδ. (Καστορ. Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βάζω.

Ὁ μὴ βάζων, ὁ μὴ παράγων κρότον ἐνθ' ἄν.: Σπίρτον ἄβαχτον (ὅπερ κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν δὲν κροτεῖ) Καστορ.

άββās ὁ, Θράκ. (Αἰν.) Πάρ. Σάμ. κ. ἄ. ἀββās Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σαγκρ.) Πάρ. κ. ἄ.

Μεσν. ἐκ τοῦ ἤδη μεταγν. ἀββā, ὅπερ Ἑβραϊκ. Πβ. Μάρκ. Εὐαγγ. 14,36 «ἀββā ὁ πατήρ», Παῦλ. Ἀπόστ. Ρωμ. 8,15 καὶ Γαλάτ. 4,6.

1) Ἡγούμενος μοναστηρίου Θράκ. (Αἰν.) Πάρ. Σάμ. κ. ἄ.: Παροιμ.

Αὐτὸς ἀββās καὶ αὐτὸς κριτής, ποῦ πὰς ἰοῦ νὰ δικαστῆς; (ἐπὶ ἀνισχύρου θέλοντος νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν λίαν ἰσχυρὸν) Σάμ. || Ἄσμ.

Ὁ ἡγούμενος ἀββās, | ὁ ἀββās ὁ ταυλαββās
ὄλ' ἡμέρα τρώγ' ἐλαιὸς | καὶ τὴ νύχτα κοντσουλῆς
(σκωπτικόν) Πάρ. 2) Μεταφ. εὐτραφὲς κριὸς ἢ τράγος ἄνευ κεράτων Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σαγκρ.): Ἐχω ᾽ναν ἀββā κριὸ ποῦ κάνει ἕνα βασίλειο Ἀπύρανθ. Πβ. φλάρος. 3) Βλάχ, μωρὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶναι κ' εὐτὸς ἕνας ἀββās νὰ σοῦ πῶ! Πβ. ταυραδδās.

άββελίδος ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. ἄββ'λίδος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *avvilito*. Τὸ εὐωμήθη ἐκ τροπῆς τοῦ πιθανῶς διὰ τὴν γειννίασιν τοῦ ὑγροῦ. Διὰ τὸ δ ἀντὶ τοῦ τ πβ. φαλλίτο-φαλλίδος.

1) Ἀδύνατος σωματικῶς, ἐξηντλημένος Κεφαλλ.: Μοῦ φαίνεσαι πολὺ ἀββελίδος. 2) Ἑσκοτισμένος τὸν νοῦν, ἀφηρημένος Ζάκ.: Ἀββελίδος εἶσαι, δὲν προσέχεις! Πβ. ἀββελίρω.

άββελίρισμα τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀββελίρω.

1) Ἡ κατάστασις τοῦ ἀφηρημένου, τοῦ ἐσκοτισμένου

